

JOHN VIETHS

Kirkefelleskap

*Bibelske prinsipper som påvirker
utøvelsen av kristent fellesskap*

Innhold

Dette foredraget av pastor John Vieths (Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA) ble holdt ved kirkemøtet til Den Lutherske Bekjennelseskirke (LBK) i 2009.

Alle foredragene som ble holdt ved kirkemøtet finnes i heftet *Guds menighet er jordens største under*.

Hefte kan bestilles fra:

FORLAGET SCRIPTURA

Solåsveien 20, 4330 Ålgård. Tlf 51 61 75 40

egil.edwardsen@luthersk-kirke.no

Bibelske prinsipper som påvirker utøvelsen av kristent fellesskap	5
1. Gud vil at kristne skal være enige i alle Skriftens lærer.....	8
2. Gud vil at vi skal innse både vår egen og den falne verdens synd og ufullkommenhet. Dette betyr at det er umulig å oppnå fullkommenhet i noen deler av det kristne livet. Men dette betyr ikke at vi kan forandre Guds fullkomne normer.	14
3. Gud vil at kristne skal hjelpe sine svake brødre og søstre, også de som har en feilaktig forståelse av Guds Ord.....	20
4. Gud vil at kristne skal unngå falske lærere.....	25
5. Gud vil at vi skal prøve og vurdere en kristens trosbekjennelse for å avgjøre om vi kan praktisere fellesskap sammen.....	30
6. Gud vil at kristne skal gi en klar bekjennelse av deres tro	36
7. Gud vil at vi skal skjelne mellom prinsipper og anvendelsen av prinsippene.....	40
8. Gud vil at kjærlighetens lov styrer hele vår praksis	46
9. Gud vil at vi skal skille rett mellom lov og evangelium	50

10. Gud vil at vi skal tro og praktisere alt det han sier i sitt Ord. Han vil at vi skal gjøre dette uten å prøve å unngå det som er ubehagelig. Han vil at vi skal gjøre dette uten å sette ett skriftsted opp mot et annet. 54

Bibelske prinsipper som påvirker utøvelsen av kristent fellesskap

Jesus Kristus er et menneske (1 Tim 2,5). Dette er en bibelsk sannhet. Vi bekjenner også i Den lille katekismen: «Jeg tror at Jesus Kristus... sant menneske, født av jomfru Maria, er min Herre.» Men når denne sannheten blir skilt fra resten av den informasjon som Bibelen gir om Jesu person, og det blir hevdet at Jesus er et menneske og ingenting annet, da uttrykker disse ordene i stedet en vranglære. Da har vi ikke lenger Skriftens lære, men den samme falske lære som Islam eller Jehovas Vitner har om Jesus. Jesus er et menneske, men på samme tid tror vi at Jesus er Gud (Joh 1,1). Det er mer enn én bibelsk lære som vitner om ham og hjelper oss å forstå ham.

Guds folk i Det gamle testamente fikk befaling om at de ikke skulle gjøre noe arbeid på sabbatsdagen (2 Mos 20,8-11). Dette er en bibelsk sannhet. Men dette var ikke hele Guds vilje om hvordan mennesket skulle oppføre seg på sabbaten. Forbudet mot å arbeide på sabbatsdagen kunne bare forstås riktig i lys av Guds befaling om å elske vår neste. Jesus framholder at Gud ikke skapte mennesket for sabbatens skyld, men sabbaten ble skapt for å tjene

mennesket (Mark 2,27). Jesu disipler hadde lov til å plukke nok korn på sabbatsdagen til å kunne mette sine sultne mager (Mark 2,23-26). Jesus hadde lov til å vise barmhjertighet og helbrede en mann på sabbaten (Mark 3,4-5). Det var lov å gjøre godt på sabbaten selv om det innebar at et arbeid måtte utføres (Matt 12,11-12). Faktum er at det å unnlate å vise barmhjertighet mot et medmenneske, selv om det innebar at det måtte utføres et arbeid på sabbaten, var synd (Hos 6,5-6; jfr Matt 12,7). Det fantes altså mer enn én bibelsk lære som viste hvordan Gud ville at menneskene skulle oppføre seg på sabbatsdagen.

Gud vil at hans folk skal gi gavmildt til hans rikes arbeid og ofre «førstegrøden» av sin velstand til ham (Ordspr 3,9; jfr 1 Kor 16,2). Dette er en bibelsk sannhet. Men den rikdom Herren gir oss, vil han vi skal bruke til mange formål. Han forventer også at vi skal sørge for våre slektingers behov, særskilt vår nærmeste familie (1 Tim 5,8). Å sørge for våre foreldres materielle behov på deres gamle dager er en måte å hedre dem på (Mark 7,9-13). Om vi gir så mye til Guds rike at vi ikke lenger kan ta oss av behovene til våre gamle foreldre, går vi mot Jesu ord: «Dere opphever Guds bud, så dere kan følge egne forskrifter» (Mark 7,9). Vi setter Guds ord ut av kraft av hensyn til egne regler (Mark 7,13). Det er altså ikke bare én bibelsk lære som handler om hvordan vi skal bruke pengene våre, og hvor mye vi avsetter til Guds tjeneste ved å gi til kirken.

Gud vil at hans folk skal vise enighet. Det skal ikke være splittelse blant oss, men vi skal «stå sammen i syn og tanke» (1 Kor 1,10). Han vil også at vi skal

holde øye «med dem som skaper splittelse og fører andre til fall ved å gå imot den lære vi har tatt imot». Han vil at vi skal holde oss unna dem (Rom 16,17). Disse formaningene uttrykker bibelske sannheter. Men det fins flere enn bare en eller to bibelske lærer som vi må rette oss etter om vi vil følge disse formaningene på en slik måte at det kan være til Guds behag og til menneskers beste. I det følgende studiet vil vi undersøke noen av disse bibelske prinsippene som påvirker utøvelsen av det kristne fellesskapet.

1. Gud vil at kristne skal være enige i alle Skriftens lærer

«Jeg formaner dere, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at dere må være enige i det dere sier. La det ikke være splittelse blant dere, men stå sammen i syn og tanke» (1 Kor 1,10).

Den menighet som Paulus hadde etablert i Korint, var en veldig splittet menighet. Mange av medlemmene hadde dannet sine egne partier ut ifra undervisningen til sine favorittlærere – menn som Paulus, Peter eller Apollos. I tillegg var incest godtatt. Læren om sex og ekteskap var misforstått. Noen medlemmer brukte sin kristne frihet uten kjærlighet. Andre drev sin frihet så langt at de fortsatt syslet med den hedningdyrkelse de hadde forlatt. Herrens nattverd ble misbrukt. Mennesker betraktet sine åndelige gaver som et tegn på personlig overlegenhet og brukte dem på en egennyttig måte i stedet for å bruke dem til å tjene andre med. Noen mennesker fornektet til og med oppstandelsen fra de døde. Vi kan undres over hvorfor menigheten ikke allerede var gått i fullstendig oppløsning.

Paulus hadde en løsning. Han formante medlemmene i denne menigheten til på nytt å bekjenne samme tro og samme sannheter, ikke mange forskjellige meninger og falske oppfatninger som enkelte hadde forsvart. Han ville at de skulle være så

forent i sin tro at alle hadde samme sinn. Dette var enhet. Dette ville gjøre det mulig for dem å arbeide sammen i kjærlighet. Mer enn det, dette ville støtte og styrke deres tro. I seksten kapitler gir Paulus en rett guddommelig undervisning om de problemer som hadde splittet dem. Deretter kunne de på ny erkjenne, praktisere og glede seg over enheten mellom dem.

Paulus' løsning var ikke ment bare for én menighet ved et spesielt historisk tilfelle. Den gjenspeiler Guds vilje for alle kristne til alle tider. Han vil at vi skal være forent, og det betyr at vi skal være enig i alle de lærer vi tror på. Det innebærer mye mer enn bare en ytre troskap mot en lang liste av bibelske fakta og åndelige sannheter. Det er det naturlige resultatet av å dele en felles tro på Jesus som vår Frelser.

Troen på Jesus forener de kristne. Siden troen skaper en ny relasjon mellom oss og Gud, skaper den også en ny relasjon mellom oss og de andre kristne. I Rom 5 beskriver Paulus denne nye relasjonen som vi har fått med Gud på denne måten:

«Da vi altså er blitt rettferdige ved tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Gjennom ham har vi også ved troen fått adgang til den nåde vi står i, og vi priser oss lykkelige fordi vi har det håp at vi skal få del i Guds herlighet» (Rom 5,1-2).

Legg merke til alle de forandringene som har skjedd med oss. Vi er blitt rettferdiggjort. Gud betrakter oss ikke lenger som skyldige på grunn av våre synder. Det betyr at det er fred mellom oss og Gud. Vi lever ikke lenger i frykt for hans dom, og den vrede

som han rettet mot sin egen Sønn på korset, er ikke lenger rettet mot oss. Kristus har gitt oss tilgang til Guds nåde. Denne nåden får vi ikke bare delvis – litt nåde for ett behov, og litt nåde for et annet. Nei, vi står i nåden. Vi lever hele tiden under Guds kjærlighet. Alt dette fyller oss med håp for framtiden. Alle troende eier de samme gaver. Denne Guds nåde har vi felles.

Ved denne samme tro eier vi den samme nye status. Gud gjør mer enn å tilgi oss våre synder og gi oss gaver. Han gjør oss til medlemmer av sin egen familie. Paulus skriver til de kristne i Galatia:

«For dere er alle Guds barn i kraft av troen på Kristus Jesus. Alle dere som er døpt til Kristus, har kledd dere i Kristus. Her er det ikke jøde eller greker, slave eller fri, mann og kvinne. Dere er alle én, i Kristus Jesus» (Gal 3,26-28).

Verden betrakter oss på mange forskjellige måter. Vi tilhører forskjellige raser og nasjonaliteter. Vi har forskjellige posisjoner i samfunnet og utfører forskjellige tjenester. Vi er av forskjellig kjønn. Men når Gud kaller oss til tro, betrakter han hver og en av oss på nøyaktig samme måte – som barn. På en måte ser Gud oss egentlig ikke lenger. Vi ser like ut for ham fordi hver og en av oss er blitt dekket av vår Frelser og Stedfortreder, hans egen Sønn Jesus Kristus. Gud ser Jesu fullkomne liv i kjærlighet, ikke vårt liv i synd. Når Gud ser oss, ser han at vi er dekket av hans Sønnens blod som renser oss fra all synd. For vår himmelske Far ser hver og en av oss nøyaktig ut som Jesus. Dette, sier Paulus, gjør oss til ett.

Men troens enhet innebærer også noe mer. Ved

troen vet vi at Gud betrakter oss på en ny måte, men troen skaper også en forandring inni oss. Den samme Gud som rettferdiggjør oss gjennom troen og regner oss som sine barn gjennom troen, lever også inni oss gjennom troen. Jesus lovet sine disipler:

«Den som elsker meg, vil holde fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham» (Joh 14,23).

Og Paulus bekrefter at dette er nøyaktig det Kristus har gjort:

«Jeg er korsfestet med Kristus; jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og gav seg selv for meg» (Gal 2,19-20).

På samme måte har Den Hellige Ånd gjort våre legermer til sitt hjem.

«Vet dere ikke at deres legermer er et tempel for Den Hellige Ånd som er i dere, og som dere har fått av Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv» (1 Kor 6,19).

Den Gud som vi tror på, har forent oss så inderlig med seg selv at han lever i hver og en av oss. De troende som er så inderlig forent med Gud, må også være forent med hverandre.

Når troen tar imot disse gavene fra Gud, tar den imot dem helt og fullt. Gud gir oss ikke en delvis åndelig enhet. Han gir oss en fullkommen enhet. I sin øversteprestelige bønn i John 17 ber Jesus at hans disipler må være ett likesom han og Faderen er ett. Han ber ikke om at de må bli ett. De er allerede ett.

Han ber om at dette må fortsette. De troende er så fullkomment forent åndelig talt fordi Gud har skapt i dem et nytt menneske, en ny ånd. I Ef 4,24 forteller Paulus oss at dette nye mennesket er blitt skapt «etter Guds bilde til et liv i rettferd og hellighet etter sannheten». For å beskrive den forandring Gud har gjort ved å gi oss et nytt menneske, skriver Paulus til kolosserne:

«For dere har lagt av det gamle menneske og dets gjerninger og kledd dere i det nye menneske, det som stadig fornyes etter sin skapers bilde og lærer ham å kjenne» (Kol 3,9-10).

Det nye mennesket «fornyes etter sin skapers bilde». Gudsbildet, som vi mistet i syndefallet, blir gitt oss på ny ved troen. De som har Gudsbildet, er som Gud i sann rettferd og hellighet. I hjerte og sinn er de i fullkommen harmoni med Gud. Det fornyede hjertet vil bare det Gud vil, elsker bare det Gud elsker, og hater alt det Gud hater. Dette nye troens menneske er enig i alt det Gud har åpenbart. Disse som ved troen er blitt forent med Gud i en slik fullkommen harmoni og enighet, må også være like fullkomment forent med hverandre. De har det Gud ønsket at de kristne i Korint skulle ha, nemlig ett sinn.

Denne åndelige enhet som Gud har skapt i oss ved å gi oss troen, er skjult i hjertene til de troende. Ettersom troen eksisterer i hjertet, kan den ikke ses av andre enn Gud selv. Men troen kan ikke holde seg skjult. Den beviser seg selv i ord og gjerning. Troen avlegger en bekjennelse. Jesus sa til sine disipler:

«Det hjertet er fullt av, det taler jo munnen» (Matt 12,34).

Likeens siterer Paulus Salme 116 for å forklare hvorfor han følte seg tvunget til å dele sin tro:

«Det står skrevet: Jeg trodde, derfor talte jeg. Også vi tror, og vi taler, fordi vi har den samme troens Ånd» (2 Kor 4,13).

Ved troens bekjennelse som vi avlegger, er kristne i stand til å gjenkjenne hverandre. Denne bekjennelsen er for oss et bevis på at det fins et annet menneske som tror på Jesus som sin Frelser. Ikke bare det, vi har også bevis på at det fins et annet menneske hvor Gud har gjenskapt sitt bilde, et annet menneske som er enig med Gud i alt det han har åpenbart, et annet menneske som vi er ett med på samme måte som Jesus er ett med Faderen. Gud vil at vår tro og troen til alle andre kristne skal uttrykke enighet om alt han har åpenbart for oss fordi dette ligger til det nye menneskets natur. Guds vilje at kristne skal være forent i alle Skriftens lærer, er ikke bare et mål eller ønske. Det er en åndelig realitet som han har skapt da han plantet troen i våre hjerter. Det er det sann tro bekjenner når den får anledning til å uttrykke seg selv.

2. Gud vil at vi skal innse både vår egen og den falne verdens synd og ufullkommenhet. Dette betyr at det er umulig å oppnå fullkommenhet i noen deler av det kristne livet. Men dette betyr ikke at vi kan forandre Guds fullkomne normer.

«For jeg vet at i meg, det vil si slik jeg er i meg selv, bor det ikke noe godt. Viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke. Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke, og det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg» (Rom 7,18-19).

Paulus måtte kjempe en større kamp enn bare mot opprørske forsamlingsmedlemmer og snikende falske lærere. Hver dag måtte han kjempe mot sitt eget syndige kjød. Ofte så det ut som at kampen ikke gikk så godt. Paulus opplevde hvordan han falt i synd gang på gang. Det er ikke en ung og umoden Paulus som sier dette. Han beskriver ikke sin tidligere tilstand før han ble en troende. Nei, her beskriver han den normale erfaring som alle som tror på Jesus, gjør. Vårt syndige kjød gjør det vanskelig for oss å tro og gjøre det Jesus vil.

Paulus' problem var ikke spesielt for ham. Skriften er full av påminnelser om at alle mennesker, inkludert de kristne, fortsetter å synde til sin dødsdag.

Apostelen Johannes advarer oss mot å hevde at vi ikke har noen synd:

«Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss» (1 Joh 1,8).

Forfatterne av Det gamle testamente bekjenner den samme sannhet. Forkynneren sier:

«Det fins ikke et rettferdig menneske på jorden som bare gjør godt og aldri synder!» (Fork 7,20).

Problemer er ikke bare at vi fortsetter å synde av og til. Vi er så smittet av vår medfødte synd at den forderver alt vi gjør. Som Konkordieformelen sier: Arvesynden er «en så dyp fordervelse av den menneskelige natur at det ikke er blitt igjen noe sunt eller ufordervet i menneskets legeme eller sjel, indre og ytre krefter (Rom 3,10-12)» (Ep I,8). Profeten Jesaja lærer oss at selv det gode vi gjør, er flekket av synd:

«Alle ble vi som urene; selv våre rettferdige gjeringer var som skittent tøy» (Jes 64,5).

Dette fikk Luther til å konkludere: «Menneskelig hellighet... fortjener... ikke annet enn vrede og fordømmelse» (Store Katekismen, 5. bud, 198).

Resultatet er at det er umulig å bli fullkomne i noen deler av det kristne livet. Vi synder i alt vi gjør. Men dette er ikke en unnskyldning til å synde så mye vi vil. Det er ikke en tillatelse til å ignorere synd eller falsk tro. Heller ikke er det et påskudd til å forandre Guds fullkomne normer. Jesus advarte mot dette i Bergprekenen:

«Sannelig, jeg sier dere: Før himmel og jord for-

går, skal ikke den minste bokstav eller en eneste taddel i loven forgå – før alt er skjedd. Om altså noen opphever et eneste av disse minste budene og lærer menneskene dette, skal han regnes for den minste i himmelriket. Men den som holder dem og lærer andre dette, han skal være stor i himmelriket» (Matt 5,18-19).

Videre sier Jesus når han befaler oss å elske til og med våre fiender:

«Vær da fullkomne, slik som deres himmelske Far er fullkommen» (Matt 5,48).

Guds normer må ikke endres selv om det er umulig for oss å oppfylle dem så lenge vi lever på denne jord.

Men hva betyr så dette for vårt kristne fellesskap? Den åndelige enhet som er skapt i våre hjerter ved troen, forblir uskadd selv om vi synder. Den er Guds verk. Men det ytre uttrykket for denne enheten – det vi i praksis sier at vi tror og hvordan vi lever våre liv – innebærer menneskelig aktivitet. Her kaster den gamle Adam en skygge over vår kristne enhet. Hver synd vi begår, gjør vår enhet vanskeligere å erkjenne. Vår syndige natur forvirrer også vår forståelse av Guds ord og løfter. Den skaper tvil i våre sinn når det gjelder Guds sannhet, og den kan til og med få oss til å fornekte visse sannheter. Noen ganger kan dette være et resultat av svakhet eller uvitenhet som vi kjemper mot. Men det syndige kjødet kan også lede oss til et opprør mot og en fornektelse av Guds Ord som ødelegger troen. Som en følge av denne kampen mot det syndige kjødet vil våre synlige uttrykk for enhet, vår ytre erfaring med og praktisering

av enhet, aldri bli fullkommen så lenge vi lever her på jorden. Vi bekjenner ikke sannheten fullkomment, og vi lever ikke våre liv på en måte som stemmer perfekt overens med Guds Ord. Dette fikk den lutherske kirkefader, C. F. W. Walther, til å uttrykke: «Den stridende kirke må virkelig strebe etter og arbeide for en fullkommen enhet i tro og lære, men den vil aldri oppnå en høyere grad av enhet enn en grunnleggende enhet.»¹

Hva mener vi når vi beskriver vårt ytre uttrykk for kristen enhet som en grunnleggende enhet i stedet for en fullkommen enhet? Noen har ment at dette betyr at vi kan oppnå enhet i de grunnleggende lærene i Bibelen om synd og nåde, tro og frelse, men at det ikke er nødvendig å være enig i andre lærer som ikke umiddelbart påvirker vår frelse, som for eksempel Bibelens lære om englene. Men dette stemmer verken med Skriften eller med Walthers andre uttalelser om kristen enhet.

J. P. Meyer gir oss en nøyaktig forklaring av hva grunnleggende enhet er, når han skriver:

De som uten reservasjoner underordner seg Guds Ord, har en grunnleggende enighet. Når Guds Ord har talt i hvilken som helst sak, er saken avgjort. Det kan finnes ting som enkelte ennå ikke har kommet fram til i sitt bibelstudium; det kan finnes saker hvor de har vent seg til å uttrykke seg på en utilstrekkelig måte; likevel, uansett hvilke mangler de måtte ha, er de villig til å akseptere den bibelske lære. Når dette er tilfellet, eksisterer

¹ Tese V i "Theses on Open Questions", sitert i *Doctrinal Statements of the WELS* (Milwaukee, Northwestern Publishing House, 1997), s. 35.

det en grunnleggende enighet... En grunnleggende enighet er alt det kirken kan noen gang håpe å oppnå her på jorden. Vi har ikke fått samme utrustning; én har en mye klarere og mye mer omfattende innsikt i Guds lærer enn en annen. Vi strever hele tiden med å vokse i vår forståelse... Likevel, på tross av alle slike ulikheter, hvor det fins en betingelsesløs villighet til å høre hva Gud sier i sitt Ord, fins det en grunnleggende enighet.²

Derfor vil de synlige kirkene aldri kunne oppnå fullkommen enhet. Dette overrasker oss ikke når vi leser om all den splittelse og uenighet som fantes i den første kirken, som de splittelsene som eksisterte i Korint, eller de falske lærene som Paulus konfronterte i sine brev til galaterne og tessalonikerne. Men dette betyr ikke at vi kan akseptere og godkjenne uenighet. «Den stridende kirke må virkelig strebe etter og arbeide for en fullkommen enhet i tro og lære,» slik som apostlene gjorde da de skrev for å irettesette og bekjempe de mange falske lærene som oppstod i den første kirken. Men likesom det er med alt det Gud befaler oss å gjøre, hindrer synden oss i å oppnå dette fullkomment, også innen vår egen kirke. Det professor August Pieper skrev om Wisconsinssynoden i 1923, passer fortsatt til WELS og alle medlemskirkene i KELK:

I en stor grad har vi opplevd mangel på enhet og besluttsomhet, synodale intriger og store svakheter i vårt arbeid – til stor skade for kirken. Ennå har vi ikke klart å få bukt med dette ondet. Men

2 J. P. Meyer, "Unionism" i *Essays on Church Fellowship*, red. av Curtis Jahn (Milwaukee, Northwestern Publishing House, 1996), s. 63-64.

vi har begynt å ordne opp i det. Om vi ikke mister det evangeliske sinnelag, om vi ikke går over til å bli mekaniske arbeidere i vår tjeneste, om vi fortsetter å leve nøye etter Guds Ord, da vil alt det onde bli overvunnet. Men det vil selvfølgelig aldri eksistere et feilfritt kirkesamfunn her på jorden.³

Vi skal legge merke til at vi ikke tror at våre lutherske bekjennesskrifter inneholder falske lærer, eller at det fins problemer i læreuttalelsene fra WELS, LBK eller andre søsterkirker. Men på samme måte som enkeltkristne i våre kirker ikke klarer fullt ut å forstå, bekjenne og leve etter Skriftens lærer, vil også medlemmer i våre kirker ikke fullt ut forstå, bekjenne og leve fullkomment etter vår kirkes bekjennelser som er hentet fra Skriften. Våre synlige uttrykk for tro og enhet er ufullkomne.

3 August Pieper, "Anniversary Reflections III" i *Wisconsin Lutheran Quarterly*, årgang 84, nr. 3 (sommer 1987), s. 200.

3. Gud vil at kristne skal hjelpe sine svake brødre og søstre, også de som har en feilaktig forståelse av Guds Ord

«Ta imot den som er svak i troen, uten å gjøre dere til dommere over hans tanker» (Rom 14,1).

Mat var ofte et problem for de første kristne. I ca. 1500 år hadde Gud befalt jødene at det var visse typer mat som ikke måtte finnes på menyen – svin, hummer, musling eller reker for eksempel. Jesu komme forandret på alt dette. Hensikten med forskriftene om mat tok slutt i og med Jesus. De hadde oppfylt sin hensikt å gjøre jødene til et spesielt og hellig folk som var utvalgt til Guds eget folk. Nå fjernet Gud alle restriksjonene. Paulus forklarer i Kolosserbrevet at denne friheten skyldes Kristi død på korset. Der strøk Gud over disse skrevne reglene. Og Paulus sammenfatter:

«Så la da ingen dømme dere for det dere spiser eller drikker, eller når det gjelder høytider, nymånedag eller sabbat» (Kol 2,16).

Friheten til å spise hva vi vil er en del av den frihet Gud gir oss i evangeliet. Dessverre forstod ikke alle dette like godt. De kjente til læren om den kristne friheten, men enkelte strevde med å praktisere den.

Det var vanskelig for dem å ha ro i samvittigheten om de spiste mat som hadde vært forbudt så lenge. I Rom 14,3 skriver Paulus at de nærte en mistenksomhet mot dem som praktiserte sin frihet til å spise all slags mat, og de var også fordømmende mot dem. Disse var svake i troen. Det betyr ikke at troen deres var mindre intens. De stod ikke i umiddelbar fare for å miste sin tro på Kristus som sin frelser. Men troen deres manglet visshet i en spesiell lære.

Paulus skriver til de sterke i troen, de som hadde en klarere forståelse av denne lære: «Ta imot den som er svak i troen.» Svakhets i troen er ikke i seg selv en grunn til å avvise en som har en svakhets eller til å bryte med ham. Svakhets betyr mer enn at vi bare må vise toleranse. Det betyr at de sterke må innslutte den svake i fellesskapet og aktivt trekke den andre personen nærmere seg. Det betyr at de sterke må gjøre hva de kan for å tjene og styrke troen hos sine svakere venner.

En slik praksis utøvde Jesus og hans apostler konsekvent gjennom hele Det nye testamente. De tolv disiplene var full av falske oppfatninger da de begynte å følge Jesus. De misforstod Guds rikes åndelige natur og betydningen av å leve som tjenere (Matt 20,20-28). De forstod ikke den store betydningen som Gud la i de små barna (Matt 19,13-15). Heller ikke forstod de hvor avgjørende det var at Jesus led og døde for å frelse oss (Matt 16,21-23). Jesus reagerte ikke på denne svakhets med å bryte fellesskapet med dem. Heller ikke tolererte Jesus deres feilaktige oppfatninger eller godtok dem. I stedet tok han seg av disiplenes svake tro ved å ha et nært fellesskap med dem og tålmodig korrigere deres falske opp-

fatninger. Noen av disse falske oppfatningene, som den oppfatningen at han var kommet for å opprette et jordisk rike, måtte han korrigere mange ganger i løpet av de tre årene han var sammen med dem. Faktum er at de til og med spurte ham om dette samme dag som han for opp til himmelen!

Paulus sluttet ikke å uttrykke fellesskap med medlemmer av de forsamlingene han tjente når de begynte å ta til seg falske lærere, i alle fall gjorde han ikke dette umiddelbart. Se for eksempel på menighetene i Galatia. Mange kristne i disse menighetene var blitt ført vill når det gjelder selve kjernen i evangeliet. Falske lærere hadde fått dem til å tro at troen på Jesus ikke var nok til å bli frelst. Frelsen var delvis avhengig av menneskelige gjerninger. Det var nødvendig å holde Det gamle testamentes lov om omskjærelse for å bli frelst. Paulus advarer alvorlig mot denne falske læren:

«Dere som vil bli rettferdige for Gud ved loven, er skilt fra Kristus, dere er falt ut av nåden» (Gal 5,4).

Men hør samtidig hvor varmt Paulus skriver til de samme menneskene. I de følgende versene i Galaterbrevet omtaler han dem som brødre, mennesker som fortsatt følger Guds Ord, mennesker som fortsatt står på hans side, mennesker som fremdeles er forent i tro og kjærlighet, mennesker som ikke befinner seg i samme kategori som dem som har ført dem vill. De er brødre som har en tro som står i fare for å gå tapt, men de er likevel fortsatt brødre. Fellesskapet kan være i fare, men det er ikke brutt ennå, på tross av deres falske oppfatninger.

«Dere begynte løpet godt. Hvem er det som har hindret dere i å være lydige mot sannheten? Det er ikke han som kalte dere, som overtaler dere til dette. Litt surdeig syrer hele deigen! Men Herren gir meg den tillit til dere at dere ikke vil tenke annerledes enn jeg. Den som forvirrer dere, skal få sin dom, hvem han så er. Om det er slik, brødre, at jeg også i dag forkynner omskjærelsen, hvorfor blir jeg da forfulgt? Da er jo korsets anstøt tatt bort. Måtte de bare skamskjære seg, disse som setter dere opp! Dere er kalt til frihet, brødre. La bare ikke friheten bli et påskudd for den syndige natur, men tjen hverandre i kjærlighet» (Gal 5,7-13).

På samme måte som Gud vil at vi skal oppsøke de fortapte, vil Gud at vi skal praktisere fellesskap med brødre og søstre som har en tro som er svak i visse saker. Målet er alltid å vinne dem, å føre dem til sannheten, å befeste dem som medlemmer i Guds rike. Det er nettopp når de er svake de trenger vår kjærlighet mest. Jesus påpekte dette for fariseerne som kritiserte ham for å spise sammen med tollere og syndere.

«Det er ikke de friske som trenger lege, men de syke. Gå og lær hva dette betyr: Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer. Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere» (Matt 9,12-13).

Vi kan aldri godta deres falske oppfatninger eller overse deres svakhet. I stedet for å helbrede sykdommen, ville dette gjøre sykdommen permanent. Det er ikke kristen kjærlighet. Å uttrykke vårt kristne fel-

lesskap ved å be og studere Guds Ord sammen, er et verktøy for å gjøre en syk tro frisk og vende et hjerte som er blitt forført av falsk lære, tilbake til sannheten.

4. Gud vil at kristne skal unngå falske lærere

«Jeg formaner dere, brødre: Hold øye med dem som skaper splittelse og fører andre til fall ved å gå imot den lære dere har tatt imot. Hold dere unna dem» (Rom 16,17).

Guds folk har levd i fare for å bli ført vill av løgner siden den første begynnelse. Adam og Eva ble skapt i Guds bilde. I begynnelsen måtte de ikke kjempe mot et syndig kjød. De var hellige og uskyldige. På tross av deres fullkommenhet var djevelen i stand til å forføre dem. Han overbeviste dem om at Guds *Ord* var falskt. De ville så visst ikke dø om de spiste av den forbudne frukten. Han overbeviste dem også om at Guds *kjærlighet* var falsk. Herren beskyttet dem ikke ved å befale dem om ikke å spise av det forbudte treet. Han hindret dem i stedet å oppnå en høyere kunnskap og bli som Gud selv. Adam og Eva trodde på løgnen og sluttet å stole på Gud, og konsekvensene var katastrofale. De var ikke lenger forent med sin Herre i tro og kjærlighet. Tilliten ble erstattet med frykt, og de sprang og gjemte seg for ham da han kom for å se etter dem. Kjærligheten deres var erstattet med bitterhet. Adam skyldte på Gud for at han hadde gitt ham en hustru som hadde brakt synden inn i livet hans. Adam og Eva var ikke lenger forent

med hverandre i tillit og kjærlighet. Enheten var erstattet med uenighet, og de ble skamfulle da de så på hverandre. De skyldte på hverandre for feilen som de hadde begått. Men det verste var at de førte død og helvete over seg selv og over milliarder av mennesker som skulle fødes etter dem. Løgner og falsk lære ødelegger troen og enheten som Gud gir sitt folk.

Paulus fryktet at de mennesker som hadde kommet til tro på evangeliet, skulle bli forført på samme måte. I sitt andre brev til korinterne advarer han dem:

«Men jeg er redd at slik slangen narret Eva med sin list, skal også deres tanker bli ført på avveier, bort fra den oppriktige og rene hengivenhet til Kristus. For dere tåler det svært så godt når noen kommer og forkynner en annen Jesus enn den vi har forkynt, eller når dere får en annen ånd enn den dere har fått, eller et annet evangelium enn det dere har tatt imot» (2 Kor 11,3-4).

Paulus spekulerer ikke her om noe som kunne komme til å hende. Menigheten i Korint var blitt smittet av mange falske lærere. Det samme kunne sies om mange av de andre menighetene han hadde opprettet. De falske lærene var ikke de samme over alt. De motsa Guds sannhet på mange forskjellige måter. Men de hadde alle den samme effekten. De vendte mennesker bort fra tilliten til Gud til en annen Jesus, en annen ånd, et annet evangelium, og de skilte de kristne fra hverandre.

Det er ikke å undres over når Jesus beskriver de falske lærerne på denne måten:

«Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i saueham, men innvendig er de glupske ulver» (Matt 7,15).

Falske lærere kommer til oss i «sauham». De ser milde og vennlige ut. De hevder at de bare tenker på vårt beste. Det var slik djevelen kom til Adam og Eva i Edens hage. Han kom som en «venn». Ordene hans lød som om han bare ønsket å hjelpe dem og gi dem noe mer og bedre enn de hadde fra før. Men synd og død var ikke bedre enn det de hadde fra før. Han var en glupsk ulv som slukte deres åndelige liv. Det er ikke sikkert at alle falske profeter er uærlige forførelere som prøver å skjule sin egentlige natur og har til hensikt å skade i stedet for å hjelpe. Kanskje ikke alle ulver innser at de er ulver, men det forandrer ikke det faktum at de er ulver. Uansett er sauene i livsfare.

Paulus' ord i Rom 16 viser oss derfor hvordan vi skal beskytte oss selv og andre. Om vi tolererer den falske læreren, vil hans falske lære splitte oss. Om vi tolererer den falske læreren, kan hans falske lære komme til å få oss til å snuble og falle i vår tro. Det fins bare en handling som Paulus kan anbefale: «Hold dere unna dem!»

Men hva innebærer det å holde seg unna falske lærere? Det er ikke våre kroppar som er i fare, men våre sjeler. Derfor dreier det seg ikke om å holde en fysisk avstand fra den falske læreren. Vi må holde en åndelige avstand fra ham. Vanligvis betyr det ingenting om vi arbeider sammen i samme firma, om vi spiller på samme idrettslag, om vi er aktive i det samme politiske partiet, om vi bruker tid sammen omkring de samme hobbyene. Slike ting påvirker

ikke sjelen, i alle fall ikke direkte. Det avgjørende er hvordan vi nærer vår tro og hvordan vi tjener i Guds rike. Vi vil selvfølgelig ikke at den falske læreren skal være vår lærer. Å holde seg unna ham betyr også at vi ikke går til nattverd sammen med ham, ber sammen med ham, blir med i hans kirke, støtter hans kirke og arbeid med våre penger, eller gjør noe annet som kan tyde på at vi støtter hans falske lære eller som setter oss i fare for å bli påvirket av den. Ved å følge Guds vilje om å holde oss unna falske lærere, beskytter vi ikke bare oss selv og andre, men det kan også få den falske læreren til å innse sin vranglære og vende seg bort fra den.

I sine forelesninger over Romerbrevet gav dr. Becker et eksempel på hvordan de to siste prinsippene vi har studert – å hjelpe en svak bror og unngå falske lærere – kan praktiseres. Han sa:

Det var en meget fin mann i min andre forsamling. Jeg pleide å dra ut for å fiske sammen med ham, men vi fikk aldri noe fordi det ikke fins fisk i Iowa. Så da vi drog ut for å fiske, satt vi ved elvebredden og snakket om religion. Han var en begavet søndagsskolelærer. En dag vi satt der, sa han: «Jeg har problemer med å tro på de seks skapelsesdagene. Jeg vil aldri snakke om det i et forsamlingsmøte. Jeg vil aldri undervise det for mine søndagsskoleelever. Men jeg er rett og slett ikke sikker på dette.» Jeg prøvde å hjelpe ham. Jeg tror aldri jeg klarte helt å overbevise ham, men så lenge han holdt sin tvil for seg selv, så lenge han ikke spredte den i forsamlingen, så lenge han var tvilende og usikker på seg selv, ville vi prøve

å hjelpe ham. Vi ville ikke kaste ham ut av forsamlingen. Men om han ville reise seg opp og si: «Presten tar helt feil når han sier at universet ble skapt på seks dager. Alle som vet litt om vitenskap, vet at Bibelen tar feil på dette punktet,» da ville jeg måtte si til ham: «Nå er du ikke lenger en svak kristen. Nå er du blitt en falsk lærer, sterk i den falske troen, og det kan vi ikke tolerere.»⁴

⁴ Siegbert Becker, *A Transcript of Dr. S. Becker's Lectures on Romans*, utskrift av Gerhold Lemke (Mequon, Wisconsin, Wisconsin Lutheran Seminary Press, 1992), s. 108.

5. Gud vil at vi skal prøve og vurdere en kristens trosbekjennelse for å avgjøre om vi kan praktisere fellesskap sammen.

«Mine kjære, tro ikke enhver ånd! Prøv åndene om de er av Gud! For det er gått mange falske profeter ut i verden» (1 Joh 4,1).

Er jeg forent i troen med den personen jeg er sammen med, eller er jeg ikke? Om denne personen sier eller gjør ting som gir meg grunn til å tvile på hans tro, er han da en svak bror som Gud vil at jeg skal ta imot, eller en aktiv tilhenger av falsk lære som Herren vil at jeg skal holde meg borte fra? Hvordan praktiserer jeg de prinsippene som vi har talt om, når vi møter mennesker i hverdagen? For å kunne praktisere prinsippene, må vi vite hvordan vi prøver og vurderer en kristens trosbekjennelse.

Som vi allerede har påpekt, kan vi ikke se den troen i hjertet som i virkeligheten forener oss. Det vi kan se, er de ord og gjerninger som troen virker i en persons liv. Sann tro tror alt det Gud har åpenbart i sitt Ord. Herren vil at vår tro skal uttrykke seg i fullkommen enighet med alt hans Ord og hele hans vilje. Dette gjør troen vår. Den uttrykker seg i enig-

het med Gud og ser om det fins andre som gjør det samme. Den gleder seg når den oppdager andre som bekjenner den samme troen. Denne synlige eller hørbare enigheten med alt Gud har åpenbart i sitt Ord, er for oss den rette grunnen når vi erkjenner kristen enhet og praktiserer fellesskap med andre.

Én måte som en kristens tro viser seg selv, er at den søker sammen med andre kristne for tilbe og tjene Gud. I sitt tredje brev lovpriser Johannes de som gjør akkurat dette.

«Min kjære, du er trofast i alt du gjør for brødrene, de som til og med er fremmede. I menigheten her har de vitnet om din kjærlighet. Det vil være godt om du hjelper dem videre på reisen; dette er rett for Gud. Det var jo for å forkynne Navnet de drog ut, og de tar ikke imot noen hjelp fra hedningene. Derfor er det vi som må ta oss av dem, så vi kan være medarbeidere for sannheten» (3 Joh 5-8).

De brødre som Johannes nevner, var omreisende misjonærer. De spredte den samme tro på Jesus som de mennesker som Johannes skriver til. Johannes sier at det er vår plikt å arbeide sammen med slike mennesker for sannheten.

Vi vet at medlemmene i menigheten i Jerusalem var veldig ivrige med å utøve sin tro sammen. Lukas beskriver hvordan de levde sammen like etter Pinse-dagen:

«Trofast holdt de seg til apostlenes lære og samfunnet, til brødsbrytelsen og bønnene. Det kom frykt over hver og en, og mange under og tegn ble gjort av apostlene. Alle som var blitt troende,

holdt sammen og hadde alt felles. De solgte sine eiendommer og annet gods og delte ut til alle etter som enhver trengte det. De holdt sammen, og hver dag samlet de seg trofast på tempelplassen; i hjemmene brøt de brødet, og de spiste sammen med oppriktig og inderlig glede. De lovet Gud, og alle satte pris på dem. Hver dag ble nye mennesker frelst, og Herren la dem til menigheten» (Apg 2,42-47).

Vi får ikke inntrykk av at disse menneskene bare holdt et sett med regler. Troen hadde forandret dem, og troen hadde forent dem. De viste sin tro ved å samles for å høre Guds Ord, be sammen, ta seg av hverandres behov, og glede seg over fellesskapet med hverandre. De tilbød og tjente Herren sammen som medlemmer i menigheten i Jerusalem.

Én måte som mennesker fortsatt viser sin tro på, er å bli medlem i en forsamling hvor de kan tilbe og arbeide sammen med andre troende. Men ikke alle kristne kirker tror og underviser det samme. I det første århundre eksisterte det ikke forskjellige kristne kirkesamfunn med forskjellige trosbekjennelser. Men i dag er det mer enn 30.000 kristne kirkesamfunn over hele verden ifølge noen beregninger. Å bli medlem i en kristen kirke er derfor en måte å si: «Jeg tror det samme som disse menneskene og denne kirken tror.» Vi kan kalle det «en bekjenneshandling». Det vitner om troen inni oss. Når mennesker blir medlem i en kirke som lærer og tror falske lærer, kan dette være et tegn på at de har fornektet deler av Guds Ords sannhet. De støtter og arbeider for falsk lære. Vi ser ingen kristen trosenhet, og vi må følge

Guds formaning om å unngå dem. Vi praktiserer ikke kirkefellesskap med dem.

Samtidig så vi tidligere at vårt syndige kjød leder til og med de kristne til å tro, tale og gjøre ting som motsier deres egentlige tro. Dette gjelder hver og en av oss. Du og jeg er ikke immune. Hver eneste synd vi gjør, ville ødelegge enheten mellom Gud og hans folk om ikke Herren hadde ledet oss til å omvende oss og ta imot hans nådige tilgivelse. Noen ganger er vi ikke klar over våre synder. Likesom salmisten ber vi til Gud:

«Men hvem kan merke sine feiltrinn? Tilgi meg hver synd jeg ikke vet om» (Salme 19,13).

Med disse ordene viser kong David at han ville ha bekjent disse skjulte syndene og omvendt seg fra dem om han hadde kjent til dem. Han fortsatte å leve i sann omvendelse og tro på tross av at han i uvitenhet motsa Guds Ord i sitt liv.

Noen ganger kan det å bli med i en kirke som bekjenner falske lærer, være en slik «skjult synd» som kristne begår. Det kan være at de ikke er fullt ut informert om de lærene som de har i den kirken de er blitt medlem i. De kan ha veldig lite undervisning i Bibelen. De er enkle troende med en enkel tro på Jesus som sin Frelser. De kan ha fått liten opplæring eller ingen opplæring i det hele tatt i visse bibelske lærer – som for eksempel Guds formaning å unngå falske lærere. De er heller ikke klar over at det å være medlem i en kirke egentlig er en bekjenneshandling. Om alt vi visste om en kristens trosbekjennelse var hans kirkemedlemskap – som for eksempel «jeg er metodist» – ville vi akseptere dette som et ærlig vit-

nesbyrd om hans tro. Vi ville *ikke* praktisere kristent fellesskap med et menneske på det grunnlaget. Men etter som vi lærer den personen bedre å kjenne, og vi hører hans virkelige trosbekjennelse som kommer fra hans egen munn, kan det hende vi oppdager at hans kirkemedlemskap egentlig er en «skjult synd». Erfaring tilsier at slike tilfeller ikke er uvanlige. Basert på deres personlige trosbekjennelse kan det hende at disse passer veldig godt med den beskrivelsen J. P. Meyer gav oss tidligere om «grunnleggende enighet», på tross av deres medlemskap:

De som uten reservasjoner underordner seg Guds Ord, har en grunnleggende enighet. Når Guds Ord har talt i hvilken som helst sak, er saken avgjort. Det kan finnes ting som enkelte ennå ikke har kommet fram til i sitt bibelstudium; det kan finnes saker hvor de har vent seg til å uttrykke seg på en utilstrekkelig måte; likevel, uansett hvilke mangler de måtte ha, er de villig til å akseptere den bibelske lære. Når dette er tilfellet, eksisterer det en grunnleggende enighet.

I slike tilfeller kan vi erkjenne den andre som en svak bror som Paulus sier at vi skal ta imot (Rom 14,1). Å uttrykke kristent fellesskap ved å be sammen kan være riktig. I kristen kjærlighet vil vi ikke ignorere deres «skjulte synder» og la dem få lov å leve i dem. I stedet vil vi hjelpe dem til å få en bedre undervisning. Tålmodig vil vi prøve å få dem til å se hvordan deres kirkemedlemskap eller falske oppfatninger motsier Guds Ord og lede dem til å rette på disse tingene.

Kanskje merker vi en spenning her. Dersom vi praktiserer kristent fellesskap med en svak bror som

tilhører et annet kirkesamfunn, vil ikke det forvirre andre? Dersom vi avstår fra å praktisere kristent fellesskap med den svake broren som tilhører et annet kirkesamfunn, vil ikke det forvirre ham? Med tanke på denne spenningen skal vi studere et annet prinsipp som påvirker utøvelsen av fellesskap.

6. Gud vil at kristne skal gi en klar bekjennelse av deres tro

«Og gir trompeten et utydelig signal, hvem gjør seg da klar til kamp?» (1 Kor 14,8).

Mange medlemmer av menigheten i Korint var tiltrukket av de åndelige krefter som Den Hellige Ånd gav til tjenesten i Guds rike. Særlig la de mye vekt på evnen til å tale i tunger. De misbrukte denne gaven til å skaffe seg selv oppmerksomhet. De brasket seg med den i den offentlige gudstjenesten hvor den førte til forvirring. Den hindret mennesker i å forstå budskapet som ble forkynt. Om mennesker ikke kunne forstå budskapet, kunne det heller ikke være til nytte for deres tro. Paulus illustrerte sin bekymring for dette med et bilde fra datidens krigføring. På slagmarken spilte trompetene forskjellige signaler for å få soldatene til å gjøre forskjellige manøver. Om signalet ikke var tydelig, ville ikke soldatene vite hva de skulle gjøre. Slik er det også når Guds Ord blir forkynt. Om de som hører Guds Ord ikke kan forstå det fordi ordene blir talt på et språk som de ikke forstår, vil de ikke vite hva de skal tro eller gjøre. Gud vil at hans budskap skal bli forkynt på et tydelig språk som alle kan forstå.

Det er ikke bare de kristnes ord som inneholder et budskap. Deres gjerninger gjør det også. Gud vil også at våre gjerninger skal gi et tydelig budskap.

Hva vi gjør, vil påvirke hva mennesker tror om Gud. Derfor advarer Luther i sin forklaring til den første bønningen i Fadervår, «La ditt navn holdes hellig»:

Guds navn holdes hellig når hans Ord læres rett og rent, *og vi også lever hellig etter det som Guds barn*. Hjelp oss til det, kjære Far i himmelen! Men den som lærer og *lever annerledes enn Guds Ord lærer*, han vanhelliger Guds navn blant oss. Bevar oss for det, himmelske Far!

Dette angår vår fellesskapspraksis like mye som det angår alle andre områder av kristenlivet. Vi vil at vår praksis skal være så tydelig som mulig slik at Guds folk virkelig kan få nytte av sin enhet, og slik at de som trenger å bli advart, ikke skal gå glipp av vår advarsel.

I noen situasjoner kan dette være vanskelig. Hva gjør vi om vi har innsett at en kristen som ikke tilhører en kirke som er i fellesskap med oss, virkelig er en svak bror eller søster som deler vår tro? Ved å ha fellesskap med ham, ønsker vi å oppmuntre troen. Men vi vil ikke at andre kristne skal trekke den konklusjonen at vi har forkastet alle våre innvendinger mot den falske læren i den kirken som denne personen tilhører. Vi vil at vårt budskap skal fortsette å være tydelig.

Dette er årsaken til at vi skiller mellom offentlig og privat praksis i slike tilfeller. Så lenge en svak bror eller søster fortsetter sitt medlemskap i en vranglærende kirke, praktiserer vi ikke vårt fellesskap innenfor en offentlig ramme. Vi kan ikke tillate at slike mennesker får en lederstilling i våre gudstjenester eller andre offentlige samlinger i kirken. Vi kan ikke

invitere dem til vårt nattverdsbord. Selvfølgelig er de som alle andre, velkommen til å delta i våre gudstjenester. Om vi gikk til gudstjeneste i hans eller hennes kirke, ville vi likevel unngå å gi inntrykk av at vi var i fellesskap med den kirken ved å delta i gudstjenesten. Vi ønsker ikke å sende ut signaler til andre om at vi har forandret våre bibelske lærer.

I en privat situasjon, i hjemmet eller i en liten samling hvor alle forstår situasjonen, er det lite sannsynlig at vi vil skape forvirring. Der kan vi glede oss over våre uttrykk for fellesskap i det vi oppmuntrer hverandre i troen, selv om den andre personen tilhører en annen kirke for øyeblikket.

Er det rett å skille mellom privat og offentlig praksis? Innebærer ikke egentlig denne distinksjonen at vi skiller mellom forskjellige fellesskapsnivåer, en praksis som en del lutheranere har begynt å ta i bruk og som er et forsøk på å rettferdiggjøre en syndig og falsk enhet hvor det ikke finnes noen sann enhet? Nei, vi praktiserer ikke forskjellige nivåer av fellesskap. Vi tror ikke at Gud har opprettet forskjellige målestokker på enighet i forskjellige måter å uttrykke vår enhet. Han tillater ikke at vi er mindre enige om vi vil be sammen, men krever større enighet om vi vil gå til nattverd sammen. Enten er det fullstendig fellesskap eller ikke fellesskap i det hele tatt. Når vi utøver fellesskap med en svak bror som ennå ikke har forlatt sin vranglærende kirke, tror vi at det fins en fullstendig enhet og et fullstendig fellesskap mellom oss. Vi tror at vi er ett i troen. Vi innser at det fins en svakhet i selve trosuttrykket hos den andre, men at denne svakheten ikke er et resultat av en trassig

og bevisst motstand mot Bibelens lære. Denne svake bror eller søster får fremdeles opplæring og undervisning. Vi holder vår utøvelse av dette fullstendige fellesskapet bare innenfor en privat ramme inntil denne personen har forlatt den vranglærende kirken. På den måten vil vi heller ikke forvirre andre som kunne tenke at vi hadde forkastet våre innvendinger mot den falske læren i den vranglærende kirken.

Apostelen Paulus gjorde noe lignende da han gav de kristne i Korint råd angående det å spise mat som var ofret til avgudene (1 Kor 10). Han tillot én type praksis i det private, eller når ingen andre visste hva som skjedde. Men han fremholdt en annen praksis i det offentlige. Etter at kjøttet som var ofret til en avgud, var blitt tatt bort fra templet og ble solgt på markedet, var det ikke lenger knyttet til tilbedelsen av den falske guden, og en kristen kunne kjøpe og spise det uten å gjøre noe galt. Men i en offentlig situasjon, om noen fremholdt hvor kjøttet kom fra, kunne det fortsatt finnes enkelte som blandet sammen spisingen av kjøtt som var ofret til avgudene med selve tilbedelsen av avgudene. Da var det bedre at en kristen avstod fra å spise kjøttet slik at han ikke skulle sende ut et utydelig budskap om avgudsdyrkelsen.

7. Gud vil at vi skal skjelne mellom prinsipper og anvendelsen av prinsippene

«Han kom da også fram til Derbe og Lystra. Der var det en disippel som hette Timoteus. Hans mor var en kristen jøde og faren greker. Brødrene i Lystra og Ikonium hadde bare godt å si om ham. Paulus ønsket å ha ham med seg på reisen, og han omskar ham av hensyn til de jødene som bodde i disse strøk. Alle visste nemlig at hans far var greker» (Apg 16,1-3).

«Fjorten år senere drog jeg igjen opp til Jerusalem, sammen med Barnabas, og jeg hadde også Titus med meg. Jeg reiste dit på grunn av en åpenbaring. I et eget møte med de mest ansette la jeg fram for dem det evangelium jeg forkynner blant folkeslagene; for jeg ville ikke at hele mitt arbeid skulle være forgjeves. Men ikke engang Titus, som var med meg, og som er greker, ble tvunget til å la seg omskjære (Gal 2,1-3).

Guds Ord forandrer seg ikke. De prinsipper som Ordet har lært oss, forblir de samme gjennom alle tider. Apostelen Peter siterer Jesaja:

«For alt det som lever, er som gress, og all dets prakt som markens blomst. Gresset visner, og blomsten faller av, men Herrens ord varer til evig tid. Dette er det ord som er forkynt for dere i evangeliet» (1 Pet 1,24-25).

For eksempel, Guds uforanderlige Ord lærer oss at Kristus gir oss frihet fra Det gamle testamentes seremonielle lover, lover som bare var ment å gjelde for en viss tid. Dette var lover som regulerte Israels tilbedelse, deres mat og omskjæringspraksis. I Det nye testamente måtte ingen tvinges til å holde disse lovene lenger. Paulus skriver til galaterne:

«Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast og la dere ikke igjen tvinge inn under trelldommens åk. Jeg, Paulus, sier dere: Hvis dere lar dere omskjære, vil ikke Kristus gagne dere det minste» (Gal 5,1-2).

Om omskjærelsen var blitt sett på som et fritt valg, ville Paulus ikke hatt noen bekymring for de menneskene som valgte å omskjære seg. Paulus var selv omskåret. Men straks falske lærere begynte å fremholde omskjærelse som nødvendig for frelsen, forandret de Guds Ord og angrep evangeliet. Derfor måtte Paulus advare disse som trodde at de gjorde noe for sin frelse ved å omskjære seg. Da ville ikke Kristus gagne dem, sa han. Han forsvarte prinsippet: «Dersom vi legger noe til evangeliet, ødelegger vi evangeliet.»

Derfor måtte Paulus forsikre seg om at hans greske venn Titus ikke var blitt omskåret da han tidligere i sin virksomhet tok turen til Jerusalem for å møte de andre apostlene. Allerede da var det enkelte som

insisterte at omskjærelse var nødvendig. Men Paulus stod fast.

«Men ikke et øyeblikk gav vi etter og bøyde oss for dem. For vi ville at evangeliets sannhet skulle bevares for dere» (Gal 2,5).

Ved en annen anledning derimot omskar Paulus selv en annen ung venn, nemlig hans nære venn Timoteus. Paulus drev misjonsarbeid for første gang i et område hvor det levde mange jøder. Disse jødene hadde ennå ikke hørt evangeliet. De visste ikke at Kristus var kommet. De behøvde å bli undervist om at det ikke lenger var nødvendig med omskjærelsen. Paulus ville ikke at de skulle nekte å høre på ham fordi Timoteus ikke var blitt omskåret. Ved dette tilfellet hadde han et annet prinsipp i tankene, det samme prinsipp som han seinere skrev om i 1 Kor 9:

«Jeg er fri og ingen underlagt, men jeg har gjort meg til alles tjener for å vinne så mange som mulig. For jøder har jeg vært som en jøde, for å vinne jøder. For dem som er under loven, lever jeg som om jeg var under loven, for å vinne dem, enda jeg selv ikke er under loven. For dem som ikke har noen lov, lever jeg som om jeg var uten lov, for å vinne dem, enda jeg ikke er uten lov for Gud, men er bundet av Kristi lov. For de svake er jeg blitt svak, for å vinne de svake. For alle er jeg blitt alt, for i det minste å frelse noen» (1 Kor 9,19-22).

Paulus ble som en jøde for å vinne jøder. Han bad sine venner om å gjøre det samme. Han ble alt for alle, «for i det minste å frelse noen».

Enten Paulus arbeidet sammen med Titus eller med Timoteus, forandret ikke Guds Ord seg. De mange prinsippene i Bibelen forble de samme. Men Paulus' *praksis* var nøyaktig motsatt i hvert av tilfellene, fordi Paulus møtte to forskjellige situasjoner, og hver for seg krevde de at Paulus anvendte forskjellige bibelske prinsipper.

Prinsippene forandrer seg ikke. Praksis og anvendelse forandrer seg, avhengig av situasjonen.

Å anvende de bibelske prinsippene kan ofte være vanskelig. Selv det å avgjøre hvilke av Bibelens to mest grunnleggende lærer som et menneske trenger å høre, loven eller evangeliet, er vanskelig. Derfor sier Luther:

Derfor, sett den mann som er i stand til å skille loven fra evangeliet, på toppen av listen og kall ham en doktor i Den hellige skrift, for uten Den Hellige Ånd er det umulig å klare å skille rett.⁵

Av den grunn burde vi trekke en tykk, svart strek mellom Guds prinsipper og våre anvendelser av dem. Dette gjelder også når vi prøver å anvende Bibelens prinsipper om kristent fellesskap i spesifikke situasjoner. John Brug forklarer:

Noen ganger er det enkelt. Vi kan åpenbart ikke la en falsk lærer tale i våre forsamlinger. Andre ganger møter vi situasjoner hvor to eller flere bibelske prinsipper står i spenningsfeltet. Vi har plikt til å behandle en svak person som har falt i vranglære med tålmodighet, men vi har den samme plikten til å unngå å gi anstøt til andre svake kristne som kan bli ført vill av hans vranglære.⁶

⁵ Martin Luther i *What Luther Says*, samlet av Ewald Plass (St. Louis, Concordia Publishing House, 1959), s. 732.

⁶ John Brug, *Church Fellowship: Working Together for the Truth* (Milwaukee, Northwestern Publishing House, 1996), s. 110.

Om vi tenker på hvor viktig det er å skjelne mellom Guds prinsipper og vår anvendelse eller praksis, kan vi motstå to fristelser som oppstår når vi praktiserer våre fellesskapsprinsipper.

For det første må vi motstå fristelsen til å opprette en regelbok hvor vi prøver å beskrive alle mulige situasjoner. Vi skulle gjerne hatt en slik regelbok. Det ville gjort arbeidet vårt lettere. Men det dreper samtidig den evangeliske ånd som skal gjennomsyre en sann kristen praksis. Det gjør oss til lovtreller. Det leder oss til å begå de samme feil i vår praksis som fariseerne gjorde på Jesu tid. Vi vil si mer om dette når vi kommer til vårt neste prinsipp. Det er alltid bedre å betrakte hver ny situasjon for seg selv. Alle sider som berører situasjonen må tas i betraktning, og vi må selv gjøre det vanskelige arbeidet med å finne de rette bibelske prinsippene som angår den bestemte situasjonen.

For det andre må vi være varsomme med å dømme de avgjørelser som våre medkristne har tatt når de skulle anvende de kristne fellesskapsprinsippene. Det kan hende at vi må korrigere dem. Det kan hende at vi må snakke mer med dem for å forstå hvorfor de tok nettopp den avgjørelsen. Men det kan også finnes tilfeller hvor vi ikke har all den informasjonen de hadde da de tok sin avgjørelse og anvendte prinsippene på den måten de gjorde. Situasjonen som de kom opp i, kan ha gitt dem liten tid til å tenke, og det er ikke sikkert at det var klart hva som var den rette måten å gå fram på. Guds prinsipper forandrer seg ikke, og vi kan forvente av våre medkristne at de bruker ett av Guds prinsipper. Men hvilket prinsipp

de bør bruke, er ikke alltid det samme, og derfor kan deres praksis noen ganger være forskjellig avhengig av omstendighetene.

8. Gud vil at kjærlighetens lov styrer hele vår praksis

«Mester, hvilket bud er det største i loven?» Han svarte: 'Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene'» (Matt 22,36-40).

«Ve dere, skriftlærde og fariseere! Dere hyklere! Dere gir tiende av mynte og anis og karve, men bryr dere ikke om det som veier mer i loven: rettferdighet, barmhjertighet og troskap. Dette skulle gjøres, og det andre ikke forsømmes» (Matt 23,23).

Fariseerne var nøye med å holde Guds lov. De ønsket å leve sine liv fullstendig fri fra synd. De trodde at om de bare var nøye nok, kunne de leve et så godt liv at Gud ville betrakte dem som rettferdige. For å holde Guds lov laget de lange lister med offisielle praksiser eller «tradisjoner». Disse lange listene styrte deres adferd til minste detalj. Etter hvert begynte de å blande sammen sine former for praksis med Guds bud. Vi har allerede talt om denne faren. Videre, deres fokusering på å leve et så perfekt liv at Gud ville betrakte dem som rettferdige, omgjorde deres

lovoppfyllelse til egennyttige seremonier. De gjorde det for å tjene seg selv, ikke for å tjene Gud eller sin neste. De glemte at Guds lov alltid handler om én ting, nemlig kjærlighet.

På en måte er hvert bud som Gud gir oss i Skriften, Guds egen anvendelse av én lov, ett prinsipp, kjærligheten. Jesus taler om to store bud: Elsk Gud og elsk din neste. Han sier at alt i Det gamle testaments skrifter, loven og profetene, hviler på disse to budene. Begge dreier seg om kjærlighet. I Romerbrevet beskriver apostelen Paulus hvilken sentral plass kjærligheten har:

«Bli ingen noe skyldig, annet enn det å elske hverandre. Den som elsker sin neste, har oppfylt loven. For budene: Du skal ikke bryte ekteskapet, Du skal ikke slå i hjel, Du skal ikke stjele, Du skal ikke begjære, eller hvilket bud det kan være, de sammenfattes i dette: Du skal elske din neste som deg selv. Den som har kjærlighet, gjør ikke noe ondt mot sin neste. Derfor er kjærligheten oppfyllelsen av loven» (Rom 13,8-10).

«Kjærligheten er oppfyllelsen av loven.» Uansett hvor korrekt vi lever, om vi ikke har kjærlighet til Gud og vår neste, synder vi.

Dette må vi tenke på når vi praktiserer prinsippene om kirkefelleskap. Likesom fariseerne burde vi også være nøye med å holde Guds lov. Vi ønsker også å leve fri fra synd. Men hensikten er ikke at vi skal se fine ut eller holde oss borte fra problemer. Dette er egoistiske motiver. Vi følger ikke Bibelens formaning om ikke å praktisere fellesskap med falske lærere og deres disipler på grunn av frykt. Frykt er ikke tro, og

«...alt som ikke skjer i tro, er synd» (Rom 14,23).

Vi nekter dem ikke vårt fellesskap fordi vi tror at vi er bedre enn dem. Vi er ikke bedre enn andre syndere.

«Her er det ingen forskjell, for alle har syndet, og de har ingen del i Guds herlighet» (Rom 3,22-23).

Når vi ikke praktiserer fellesskap med noen, gjør vi det fordi vi elsker Gud og vår neste. Vi tjener andre. I kjærlighet prøver vi å unngå at andre mennesker blir ført vill. I kjærlighet prøver vi å hjelpe den falske læreren og hans etterfølgere så de kan se sin vranglære og omvende seg fra den.

På samme måte er det når vi praktiserer fellesskap med en kristen bror eller søster som viser en viss svakhet i sin tro og bekjennelse. Vi gjør det ikke fordi vi ikke vil bli kritisert av dem som ellers ville anklage oss for å være for strenge eller intolerante. Det er et egoistisk motiv, og det vil helt sikkert føre til at vi praktiserer prinsippene på en dårlig måte. Kjærligheten er bare opptatt av å hjelpe den svake bror eller søster så de kan få en sterkere tro og klarere bekjennelse.

I noen situasjoner viser kjærlighetens lov at det bibelske prinsipp om enhet i troen ikke er hovedprinsippet som vi skal bruke i vårt forhold til en annen kristen. I nødsituasjoner, tragedier eller alvorlige farer, kanskje når vi møter noen som desperat trenger Guds trøst ved en ulykke eller på sykehuset, er hovedsaken å styrke og trøste denne personens tro. Vi kan tenke på Jesu påminnelse: «Det er barmhjer-

tighet jeg vil ha, ikke offer» (Matt 9,13). Vi forteller om Guds løfter og hjelper personen å komme fram for Guds trone i bønn uten å tenke på kirkemedlemskap eller først foreta en grundig undersøkelse av personens tro. Under normale omstendigheter ville vår praksis ha vært annerledes. Men omstendighetene bestemmer at vi må bruke et annet prinsipp i Guds Ord. Vi må styres av kjærlighet og søke det som er best for personens tro.

9. Gud vil at vi skal skille rett mellom lov og evangelium

«Vi vet at alt det som loven sier, gjelder dem som har loven, for at hver munn skal tie og hele verden stå skyldig for Gud. Ikke noe menneske blir rettferdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever. Ved loven lærer vi synden å kjenne. Men nå er Guds rettferdighet blitt åpenbart uavhengig av loven. Om den vitner loven og profetene. Dette er Guds rettferdighet som gis ved troen på Jesus Kristus, til alle som tror» (Rom 3,19-22).

Av naturen ønsker alle mennesker å rettferdiggjøre seg selv. Vi bruker Guds lov for å forsvare vår egen godhet. Vi påstår at vi har levd våre liv på en måte som gjør oss bedre enn andre mennesker. Tenk på Jesu lignelse om fariseeren og tolleren. Jesus fortalte den til «noen som stolte på at alt stod rett til med dem, og så ned på andre» (Luk 18,9). Fariseeren bad en bønn der han prøvde å rettferdiggjøre seg selv:

«Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er som andre mennesker, som snyter, gjør urett og bryter ekteskapet, eller som den tolleren der» (Luk 18,11).

Men det er ikke slik Gud vil at vi skal bruke loven. Jesus forteller oss at fariseeren ikke gikk hjem rettferdig for Gud. Den syndige tolleren gikk hjem rettferdiggjort ved troen på Guds nåde. Han trodde evangeliet.

Gud gav oss ikke loven for at vi skulle rettferdiggjøre oss selv. Han gav oss evangeliet slik at *han* selv kunne rettferdiggjøre oss. Paulus skriver at Gud gav oss loven for å vise oss våre synder. Gud vil at loven skal vise oss vår hjelpeløshet og vårt behov for en frelser. Gud bruker loven til å føre oss til anger over våre synder. Bare evangeliet kan gjeninnsette oss syndere i et rett forhold til Gud. Om vi bruker loven for å rettferdiggjøre oss selv, har vi blandet sammen hensikten med loven og evangeliet, og ingen av dem kan gjøre det Gud vil at de skal. Da har vi mislykkes i å skille rett mellom lov og evangelium.

Det fins kanskje ingen kirke som har understreket dette skillet mellom lov og evangelium mer enn den lutherske kirke. Men det er også lett for bekenntsestro lutheranere å glemme dette skillet når vi taler om de bibelske prinsippene for kristent fellesskap. Mange av de prinsippene vi har studert, er lovens ord: Ta imot en svak bror i fellesskap; unngå fellesskap med falske lærere og deres etterfølgere; prøv bekjennelsen til andre kristne; gi en tydelig bekjennelse av din egen tro; praktiser kjærlighet framfor alt. Gud sier ikke dette til oss for at vi skal prøve å rettferdiggjøre oss selv. «Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er som andre mennesker...». Gud sier dette for at vi skal omvende oss.

Noen ganger er vi redd for hva andre vil tenke om vi sier at vi er uenig i deres falske tro. Vi har ikke lyst til å ødelegge freden. Kanskje er de nære venner eller slektninger, og det er vondt å tenke på at vi ikke kan uttrykke fellesskap med dem. Om vi fortsetter å ta imot disse kjære som svake brødre, hva gjør vi for å hjelpe dem til å endre sine oppfatninger? Kan-

skje innser vi at de er sterke i sin falske tro, og at de vil ikke lytte til oss mer. Tiden da vi burde stoppe å be sammen med dem og behandle dem som om de var fortsatt en del av vårt fellesskap, kom og gikk for lenge siden uten at vi gjorde noe. Vi er som de mennesker Jesus en gang beskrev da han sa:

«Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verd. Den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verd» (Matt 10,37).

Noen ganger tror vi at vi er helligere enn de andre. Vi vil ikke bli forgiftet ved å være sammen med andre som ikke har en ren tro, ikke en gang med slike som tilhører vår egen kirke. Vi bryter ikke fellesskap med dem offisielt. Vi tilhører samme kirke. Men vi unngår dem likevel, selv om de kan være svake brødre og søstre som trenger vår hjelp. Fariseeren og tolleren bad i det samme templet til den samme Gud, men fariseeren hadde ikke noe fellesskap med tolleren. Han bare kritiserte. Vi har dermed blitt som fariseeren i Jesu lignelse.

Ofte er det ikke kjærligheten som driver oss når vi tar avgjørelser som angår praktiseringen av fellesskap. Vi er redd for hva mennesker innenfor kirken vil si om vi gjør en ting. Vi er redd for hva mennesker utenfor kirken vil si om vi gjør noe annet. Vi glemmer vår neste som kanskje trenger at vi er sterke, eller som kanskje trenger at vi er milde. Og hva nytte er det i om vi gjør det rette?

«Om jeg har profetisk gave, kjenner alle hemmeligheter og eier all kunnskap, om jeg har all tro så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da

er jeg intet. Om jeg gir alt jeg eier til brød for de fattige, ja, om jeg gir meg selv til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagnar det meg intet» (1 Kor 13,2-3).

Gud ber oss om å angre vår dårlige fellesskapspraksis, og han lover at han vil tilgi oss. Bare da kan vi begynne å ta våre første babysteg med å gjøre hans vilje og begynne å sette ut i livet det som er hans hensikt med kristen enhet.

10. Gud vil at vi skal tro og praktisere alt det han sier i sitt Ord. Han vil at vi skal gjøre dette uten å prøve å unngå det som er ubehagelig. Han vil at vi skal gjøre dette uten å sette ett skriftsted opp mot et annet.

«Å, dyp av rikdom og visdom og innsikt hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor ufattelige hans veier! Hvem kjente Herrens tanke, eller hvem var hans rådgiver? Hvem gav ham noe først, så han skulle få vederlag? Fra ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham være ære i evighet! Amen» (Rom 11,33-36).

Jeg har nevnt ordet «spenning» flere ganger i dette foredraget. Noen av de prinsippene og praksisene vi har studert, kan til og med synes som selvmotsigende. For å illustrere dette, tre mennesker kan uttrykke den samme falske tro. En av dem er medlem i vår kirke, og han inneslutter vi på det nåværende tidspunkt i vårt fellesskap. En annen står utenfor vår kirke, og ham har vi fellesskap med privat, men ikke offentlig. Den tredje avslår vi å tilby fellesskap og vi

betrakter ham som en falsk lærer. Likevel mener vi at vår praksis i hvert tilfelle er fullstendig bibelsk. Guds Ord har ledet oss til å trekke konklusjonen i hvert enkelt tilfelle. I hvert tilfelle gjør vi det vi mener er nødvendig for å elske vår neste og tjene vår Herre.

Guds Ord passer ikke alltid inn i et fast, logisk system, i alle fall ikke ut fra et menneskelig synspunkt. Det er ofte komplisert, noen ganger virker det til og med å være selvmotsigende. Dette fikk dr. Walther til å skrive:

Om vi sammenligner Den hellige skrift med andre skrifter, ser vi at ingen bok er tilsynelatende så full av motsigelser som Bibelen, og det ikke bare når det gjelder mindre saker, men også i den viktigste saken, i læren om hvordan vi kan komme til Gud og bli frelst. Ett sted rekker Bibelen tilgivelse til alle syndere; et annet sted blir syndstilgivelsen nektet alle syndere. På ett sted blir evig liv tilbudt fritt alle mennesker; på et annet sted blir mennesker bedt om å gjøre noe selv for å bli frelst.⁷

Dr. Walther beskriver her forskjellen mellom loven og evangeliet. Han mente ikke at Bibelen virkelig motsier seg selv på den måten at vi på grunn av motsigelsene må forkaste deler av det den åpenbarer. Han mente at den inneholdt paradokser – tilsynelatende motsigende uttalelser – som vi skal tro på samtidig. Om lov og evangelium synes å motsi hverandre, finner vi løsningen i Jesu Kristi kors. Men verden synes ikke at denne løsningen er logisk. Paulus skriver i 1 Kor 1 at verden betrakter det som dårskap.

⁷ C. F. W. Walther, *The Proper Distinction Between Law and Gospel* (St. Louis, Concordia Publishing House, 1986), s. 6.

I tre kapitler i midten av Romerbrevet kjemper Paulus med læren om utvelgelsen. Gud utvalgte Israels barn til å ha alle fordeler. Han gav dem sin åpenbaring. Han gav dem sin lov. Han sendte dem profetene. Han lovte dem Frelseren. Men likevel forkastet de fleste av dem Guds Ord. Apostelen Paulus forkynte de samme Guds Ord og løfter til hedningene, og store skarer av dem kom til tro. Fra et menneskelig synspunkt var det ingen fornuftig forklaring hvorfor det skulle være slik. Paulus overlot løsningen på dette til Gud, og han konkluderte sitt studium med de ordene som vi har sitert tidligere: «Å, dyp av rikdom og visdom og innsikt hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor ufattelige hans veier! Hvem kjente Herrens tanke, eller hvem var hans rådgiver?» Gud venter ikke av oss at vi skal få alt han har åpenbart til å passe inn i et fast, logisk system og gjøre det slik at vår menneskelige fornuft kan godta det. Selv om vi studerer Guds Ord aldri så grundig, vil vi ikke være i stand til å fjerne alle tilsynelatende motsigelser som vi ser i hans Ord. Guds visdom og kunnskap langt overgår vår egen. Han ber oss om å høre hans Ord, tro det og sette det ut i praksis.

Gud krever full enhet i troen som grunnlag for kirkefelleskap. Gud vil likevel at vi skal ta imot i fellesskap en svak bror, selv om noen av hans oppfatninger tyder på at det ikke finnes en full enhet mellom oss. Vi merker spenningen. Om vi setter de stedene som oppfordrer oss til å gjøre en ting opp mot de stedene som ber oss om å gjøre noe annet, fører det til at vi fornekte deler av Guds Ord. Dette er ikke en troverdig bibeltolkning. Det vil ikke lede til en rett kristen praksis. Om vi ikke lenger er opp-

tatt av full enhet i tro og lære, vil vi bryte ned den enhet som Gud har gitt oss og ende opp med en splittet kirke. Om vi forkaster dem som er svake i sin forståelse, nekter vi dem den kjærlighet som vi plikter å vise dem, vi mister vårt evangeliske hjerte, og vi ender opp med ikke å kunne utøve fellesskap med noen som helst. Er vi ikke alle svake på en eller annen måte?

Liksom anvendelsen av lov og evangelium gjelder også en stor del av de avgjørelser vi må ta som kristne praktiseringen av kristent fellesskap. Guds Ord er tydelig og klart. La oss holde fast ved alt. Men Jeremia sier:

*«Hjertet er mer fullt av svik enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem skjønner seg på det?»
(Jer 17,9).*

Våre hjerter er vanskelige å forstå seg på, ikke bare fordi de er usynlige for oss, men også fordi de ord og handlinger som de produserer, kan være bedragerske og inkonsekvente. Det gjør oppgaven vår vanskelig. Må Gud gi oss tro og visdom til å advare dem som trenger våre advarsler, å ta imot dem som trenger å bli tatt imot, og elske vår neste i det vi praktiserer våre prinsipper om fellesskap.

(Oversatt av Egil Edvardsen)